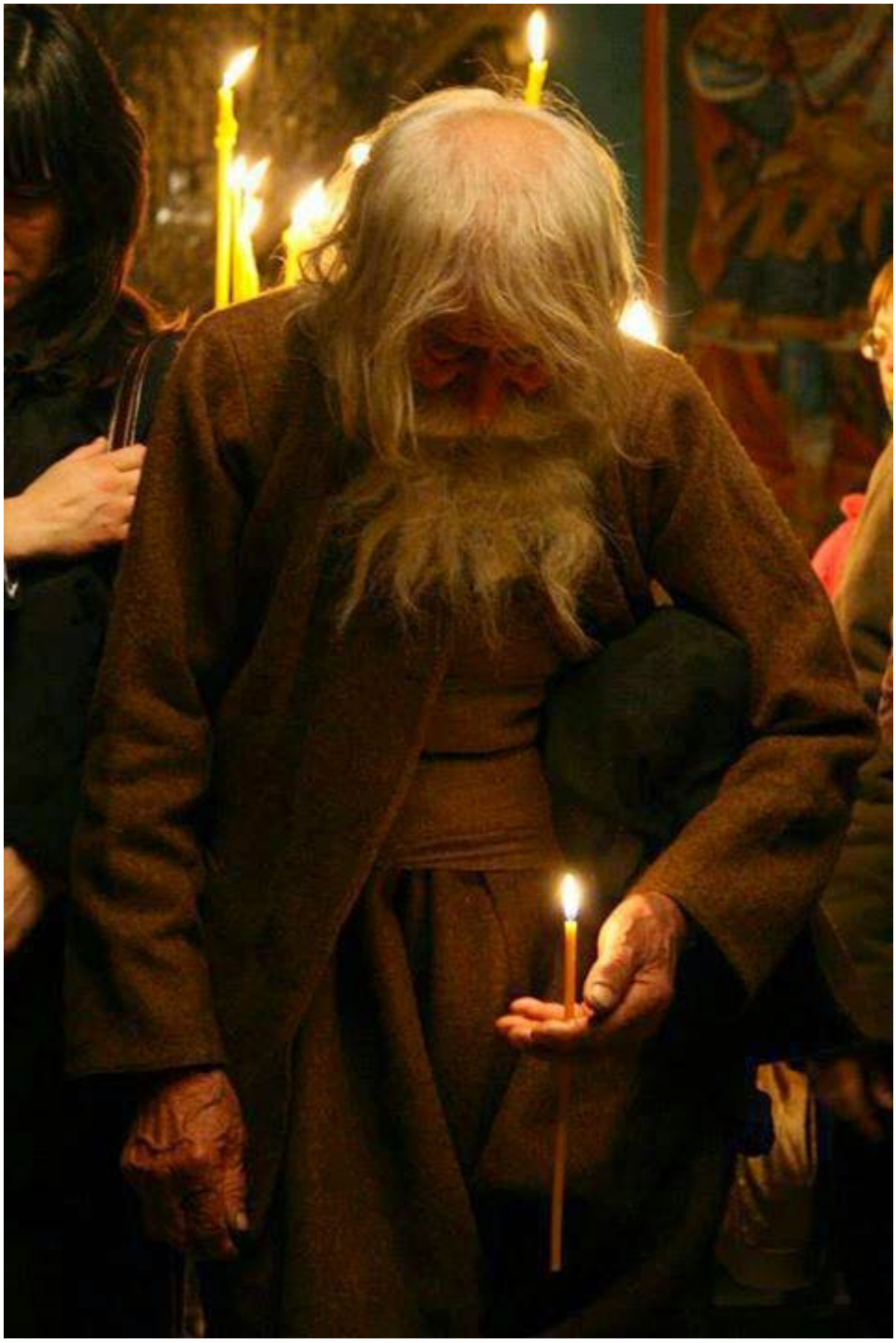
8 Ιουνίου 2015

Το πένθος των μοναχών έχει σχέση με τη ζωή των λαϊκών;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Πηγαίνοντας κάποτε ο αββάς Ποιμήν προς την Αίγυπτο είδε μία γυναίκα να κάθεται πάνω σ' ένα τάφο και να κλαίει με πικρά δάκρυα. Και είπε: «Κι αν όλα τα ευχάριστα του κόσμου αυτού έλθουν αυτή τη στιγμή εδώ, δεν θα μπορέσουν να

αποσπάσουν την ψυχή αυτής της γυναίκας από το πένθος. Κατά τον ίδιο τρόπο πρέπει και ο μοναχός να έχει μέσα του το πένθος σ’ όλη του τη ζωή».

Είπε πάλι ο αββάς Ποιμήν: «Το ψυχικό πένθος έχει διπλό σκοπό. Και εργασία πνευματική πραγματοποιεί μέσα στην ψυχή του ανθρώπου, αλλά και τον προφυλάσσει».
Ένας αδελφός ρώτησε τον αββά Ποιμένα: «Τι να κάνω»; Ο Γέροντας του απαντά: «Την ώρα που ο Θεός θα μας επισκεφθεί, για ποιο πράγμα θα ανησυχήσουμε;» Του λέει ο αδελφός: «Για τις αμαρτίες μας».

Λέει λοιπόν ο Γέροντας: «Ας μπούμε επομένως στο κελί μας και μένοντας εκεί ας θυμόμαστε τις αμαρτίες μας και τότε ο Κύριος θα μας βοηθάει σε όλα».

Ο μακάριος Αθανάσιος ο επίσκοπος της Αλεξάνδρειας, παρακάλεσε τον αββά Παμβώ να κατέβει από την έρημο στην Αλεξάνδρεια. Πραγματικά, κατέβηκε και βλέποντας μία θεατρίνα, γέμισαν δάκρυα τα μάτια του. Όταν τον ρώτησαν όσοι ήταν κοντά του να μάθουν γιατί έκλαψε είπε: «Δύο πράγματα μου έφεραν τα δάκρυα… το ένα η απώλεια εκείνης και το άλλο το ότι εγώ δεν έχω τόση φροντίδα να αρέσω στον Θεό, όση έχει αυτή προκειμένου να αρέσει σε ανήθικους ανθρώπους».

Μέγα Γεροντικό

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca